

Harald Hansens

jordefærd

Ved en smuk og enkel højtidelighed begravedes købmand H a -rald Hansen i gaar fra Vor Frelzers kirke. Et stort følge var mødt forat tage afsked med den gode Horsens-borger, og til baaren var sendt talrige kranse. Efter salmen „Tænk, naar engang den taage er forsvunden" traadte sognepræst Axel Hjeresen hen til kisten. Han tog sit udgangspunkt i „pasmindelser og trøsteord fra den hellige skrift" og sagde bl. a.:

— Vi lever i en verden, hvor vi mærkersmerte, sorg og død. Det gør ondt, hver gang et menneske i sin bedste alder tages bort. Det kan være mennesker, som har baaret et ansvar, og hvor arbejdspresset er skyld i den tidlige bortgang. Harald Hansen har haft sine vanskeligheder i mange aar. Det er længe siden den sygdom begyndte, som nu har taget hans liv, en sygdom som, selv om andre ikke i forbifarten lagde mærke til det, prægede ham som menneske.

Sygdommen gjorde Harald Hansen mere stilfærdig. Hvad den har kostet ham af pine i alle lemmer, af træthed og mangel paa energi, vidste kun han selv og hans nærmeste helt ud. Det var nemlig ikke noget, han ville vise eller tale om mere end højest nødvendigt. Han ønskede at være med i sit hjem, saa længe det var muligt, og han bevarede forbindelsen

gen saa meget, han formaaede, være med ved ombygninger og moderniseringer, følge med tiden. Han ville være med i vor bys raad, saa længe kræfterne slog til. Det er et tillidshverv at sidde i byens raad. Deter ogsaa et vanskeligt hverv, ikke hvis man raaber højt og bruger store ord, men hvis man skal være saglig og redelig. Naar man skal være ordfører for et mindretal.

Harald Hansen var saglig og redelig i sit byraadsarbejde. Mange dag- og aftentimer brugte han paa sit arbejde i sin tjeneste for sine medborgere, og det skylder vi ham tak for. Han skubbede ikke sig selv frem, men gjorde dagens gerning. Nu er det forbi. I, hans efterladte, kan glæde jer over hans stilfærdige færden, der ogsaa prægede jeres hjemmeliv, som han ikke forsømte.

Mennesker har ofte saa store planer, at de glemmer, hvad deres hjerte skal være fyldt med, og at vi skal aabne hjerterne for hinanden. — Harald Hansen glemte det ikke. I har den store fordel, at I kunne arbejde sammen i forretningen, I kendte de menneskelige problemer. Naar det sker, knyttes man nærmere sammen paa den gode maade, og saa kommer kærligheden til at staa sin prøve.

I kampen med smerte, sorg og død lider vi alle nederlag, og nogle gaar alt for tidligt bort, synes vi. Saa maa vi lytte til paamindelsesog trøsteordene fra aabenbaringsens bog, at Gud skal tørre væk taarer og smerte, sorg og død skal ikke være mere. Selv om vi kristne lider nederlag overfor døden, saa tror vi, at døden erstattes af liv, smerte af glæde og sorg og savn af et stort, bredt fællesskab. Sorg og savn slipper ingen for, men lytter vi til Jesus, faar vi haab og ser hen til den dag, vi skal mødes hos Gud.

Efter præstens tale sang Viggo Brisson Jørgensen smukt og følt „Jeg saa ham som barn, og menigheden sang „Vær du mig nær", hvorefter kisten blev baaret til